

In na gladko, mehko, žametasto lice ji je legla neka temna, odurna senca.

Krog malih, makovordečih, fino zaokroženih ustnic se ji je zazibal za par trenutkov vprav demonski, diabolski hudoben nasmeh . . .

»Živi! — Da, živila bom — in morda malce drugače, kakor bi bilo tebi ljubo . . .«

Vstala je.

Iz velikega ogledala na preprosto a okusno slikani steni ji je gledala naproti njena lastna podoba. — Dolgo je zrla to krasno, junonsko ženo . . . Popolnoma se je zagledala v ta prozorni, ovalni obraz, v ta krasni stas, v polne, fine roke, v široka, mehka ramena. Lasje so ji blesteli, in kakor mehanski jih je začela gladiti in urejevati . . . In bleščali so se in se lesketali kakor zlati valovi . . . Spomnila se je krasne priče o 'Zlatovlaski' . . .

Zadovoljna, kopajoča se v blaženstvu in opojni sreči nad lastno krasoto, se je lahko nasmehnila . . .

In počasi je šla iz sobice. — —

(Dalje prihodnjič.)

Zimska idila.

Proti cerkvi veseli mi svatje gredo
Po snegu, po snegu v svečani,
Nevestica ima že sivo glavo,
A ženin kožuh s tulipani.

Tam v cerkvi zagodejo šolski gospod
Okrogle, pa v durih, ne v molih;
Dekletca mlada so poskrila se v kot,
V cerkvenih se kihajo stolih.

Od zunaj je zima, aj zimica pač,
Pa vendarle solnčece greje,
Potok se hahlja, ker ne more drugač,
Poredno se vetrček smeje.

Pa kaj da se ne bi pač smejal sladko
Potoček in vetrc s farani,
Ko ima nevesta že sivo glavo,
A ženin kožuh s tulipani.

Zor.

